

Laza Kostić

Oprosti, majko sveta, oprosti,
sto naših gora požalih bor,
na kom se, ustuk svakoj zlosti,
blaženoj tebi podiže dvor;
prezri, nebesnice, vrelo milosti,
što ti zemaljski sagreši stvor:
Kajan ti ljubim prečiste skute,
Santa Maria della Salute.

Zar nije lepše nosit' lepotu,
svodova tvojih postati stub,
nego grejući svetsku lepotu
u pep'o spalit' srce i lub;
tonut' o brodu, trunut' u plotu,
djavolu jelu a vragu dub?
Zar nije lepše vekovat' u te,
Santa Maria della Salute?

Oprosti, majko, mnogo sam strad'o,
mnoge sam grehe pokaj'o ja;
sve što je srce snivalo mlado,
sve je to jave slomio ma',
za čim sam čezn'o, čemu se nad'o,
sve je to davno pep'o i pra',
na ugod živu pakosti žute,
Santa Maria della Salute.

Trovala me je podmuklo, gnjilo,
al' ipak neću nikoga klet';
štagod je muke na meni bilo,
da nikog za to ne krivi svet:
Jer, što je duši lomilo krilo,
te joj u jeku dušilo let,
sve je to s ove glave sa lude,
Santa Maria della Salute!

Tad moja vila preda me granu,
lepše je ovaj ne vide vid;
iz crnog mraka divna mi svanu,
k'o pesma slavlja u zorin svit,
svaku mi mahom zaleči ranu,
al' težoj rani nastade brid:
Šta cu od milja, od muke ljute,
Santa Maria della Salute?

Ona me glednu. U dušu svesnu
nikad još takav ne sinu gled;
tim bi, što iz tog pogleda kresnu,
svih vasiona stopila led,
sve mi to nudi za čim god čeznu',
jade pa slade, čemer pa med,
svu svoju dušu, sve svoje žude,
svu večnost za te, divni trenute!
Santa Maria della Salute.

Zar meni jadnom sva ta divota?
Zar meni blago toliko sve?
Zar meni starom, na dnu života,
ta zlatna vočka što sad tek zre?
Oh, slatka vočko, tantalskog roda,
što nisi meni sazrela pre?
Oprosti meni grešne zalute,
Santa Maria della Salute.

Dve u meni pobiše sile,
mozak i srce, pamet i slast.
Dugo su bojak strahovit bile,
k'o besni oluj i stari hrast:
Napokon sile sustaše mile,
vijugav mozak održa vlast,
razlog i zapon pameti hude,
Santa Maria della Salute.

Pamet me stegnu, ja srce stisnu',
utekoh mudro od sreće, lud,
utekoh od nje - a ona svisnu.
Pomrča sunce, večita stud,
gasnuše zvevde, raj u plač briznu,
smak sveta nasta i strašni sud. -
O, svetski slome, o strasni sude,
Santa Maria della Salute!

U srcu slomljen, zbunjen u glavi,
spomen je njezim sveti mi hram.
Tad mi se ona od onud javi,
k'o da se Bog mi pojavi sam:
U duši bola led mi se kravi,
kroz nju sad vidim, od nje sve znam,
za sto se mudrački mozgovi mute,
Santa Maria della Salute.

Dodje mi u snu. Ne kad je zove
silnih mi želja navreli roj,
ona mi dodje kad njojzi gove,
tajne su sile sluškinje njoj.
Navek su sa njom pojave nove,
zemnih milina nebeski kraj.
Tako mi do nje prostire pute,
Santa Maria della Salute.

U nas je sve k'o u muža i žene,
samo sto nije briga i rad,
sve su miline, al' nežežene,
strast nam se blaži u rajski hlad;
starija ona sad je od mene,
tamo ću biti dosta joj mlad,
gde svih vremena razlike ćute,
Santa Maria della Salute.

A naša deca pesme su moje,
tih sastanaka večiti trag;
to se ne piše, to se ne poje,
samo sto dušom probije zrak.
To razumemo samo nas dvoje,
to je i raj u prinovak drag,
to tek u zanosu proroci slute,
Santa Maria della Salute.

A kad mi dodje da prsne glava
o mog života hridovit kraj,
najlepši san mi postace java,
moj ropac njeno: "Evo me, naj!"
Iz ništavila u slavu slava,
iz beznjenice u raj, u raj!
U raj, u raj, u njezin zagrljaj!
Sve će se želje tu da probude,
dušine žice sve da progude,
zadiv ćemo svetske kolute,
zvezdama cemo pomerit' pute,
suncima zasut' seljanske stude,
da u sve kute zore zarude,
da od miline dusi polude,
Santa Maria della Salute.

Lenka Dundjerski